

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/4/2016
Identifikačné číslo spisu:	1211223733
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1211223733.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne L., bývajúcej v Z., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mišík, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 4B, Bratislava, proti žalovaným 1/ L., bývajúcemu v Z., 2/ E., bývajúcej v Z., 3/ V., bývajúcej v Z., 4/ J., bývajúcemu v Z., zastúpenými JUDr. Jurajom Hadrbulcom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Riečna 2, o zaplatenie 68 047,53 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19 C 189/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. februára 2015 sp. zn. 9 Co 622/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 28. mája 2010 č.k. 19 C 189/2012-126 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaviazať žalovaných na zaplatenie 68 047,53 eur s príslušenstvom a to každého zo žalovaných 1/, 2/, 3/, 4/ na zaplatenie jednej štvrtiny t.j. 17 011,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z dlžnej čiastky od 3. augusta 2011 do zaplatenia z dôvodu, že nebohému L. počas jeho života 30. júna 2006 požičala uvedenú sumu a to na zakúpenie záhrady a garsónky. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 657, § 451, § 122 ods. 2, § 107 ods. 1, 2, § 100 Občianskeho zákonníka, keď uviedol, že každého z účastníkov zaťažuje tzv. dôkazné bremeno, t.j. povinnosť preukázať svoje tvrdenie v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na uvedené ako aj výsledky vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že medzi ňou a nebohým L. došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal v konaní úspešným žalovaným 1/ až 4/ plnú náhradu trov konania a žalobkyňu zaviazal na zaplatenie trov konania za zaplatený súdny poplatok za odpor každému žalovanému vo výške 1 020,50 eur. Podľa § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a/, b/, c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“) priznal každému zo žalovaných trovy právneho

zastúpenia, keď vychádzal z tarifnej hodnoty veci vo výške 68 047,53 eur, zníženej o 50%, keďže išlo o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, za jeden úkon právnej služby 279,69 eur, a to za dva úkony právnej služby pri hodnote úkonu 279,69 eur bez DPH s paušálom pre rok 2012 vo výške 7,63 eur bez DPH za prevzatie a prípravu zastúpenia a za odpor zo 17. septembra 2012 a štyri úkony právnej služby pri hodnote úkonu 279,69 eur bez DPH s paušálom pre rok 2013 vo výške 7,81 eur bez DPH za účasť na pojednávaníach 22. januára 2013, 14. marca 2013, 9. mája 2013 a 18. mája 2013. Okresný súd v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. nepriznal trovy právneho zastúpenia za zastupovanie prvého zastúpeného v plnej výške základnej sadzby tarifnej odmeny, ale túto znížil o 50% u všetkých zastúpených a preto priznal každému zo žalovaných náhradu trov právneho zastúpenia 1 724, 52 eur.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 26. februára 2015 sp. zn. 9 Co 622/2013 rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil. V časti náhrady trov konania zmenil tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania 1 020,50 eur, žalovanej 2/ náhradu trov konania 1 020,50 eur, žalovanej 3/ náhradu trov konania 1 020,50 eur, žalovanému 4/ náhradu trov konania 1 020,50 eur a žalovaným 1/, 2/, 3/, 4/ spolu trovy právneho zastúpenia 6 758,58 eur na účet advokáta JUDr. Juraja Hadrbulca v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Poukázal na podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a na tieto v podrobnostiach odkázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a vyporiadajúc sa s odvolacími námietkami žalobkyne stotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie. V časti náhrady trov prvostupňového konania rozsudok v zmysle § 220 O.s.p. ako vecne nesprávny zmenil, keď mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne určil náhradu trov právneho zastúpenia, keď odmenu za jeden úkon právnej služby určil v rozpore s § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., podľa ktorej základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50%, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Zdôraznil, že advokát JUDr. Juraj Hadrbulec zastupoval všetkých žalovaných a tak odmena advokáta za jeden úkon právnej služby predstavuje s poukazom na § 10 ods. 1 písm. a/, § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. sumu 1 118,68 eur (z tarifnej hodnoty veci 68 047,53 eur, odmena 559,33 eur znížená o 50% t.j. 279,67 eur x 4 osoby). Uviedol, že trovy právneho zastúpenia predstavujú odmenu za úkony právnej služby a to prevzatie a prípravu zastúpenia zo 17. septembra 2012, písomné podanie - odpor zo 17. septembra 2012, účasť na pojednávaní v dňoch 22. januára 2013, 14. marca 2013, 9. mája 2013 a 18. mája 2013. Odmena za vyššie uvedené úkony právnej služby potom aj s poukazom na § 15 písm. a/ citovanej vyhlášky predstavuje 6 758,58 eur (6x 118,68 eur + 2x 7,63 režijný paušál + 4x 7,81 režijný paušál). Námietku žalobkyne, že s ohľadom na výnimočné okolnosti prípadu nemali byť žalovaným trovy v zmysle § 150 O.s.p. priznané, nepovažoval za dôvodnú. Zdôraznil, že pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa je potrebné prihliadnuť jednak k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomeroch všetkých účastníkov konania, ako aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku, k postoju účastníkov v priebehu konania a pod., pretože tieto kritéria sú určujúce pri aplikácii postupu v zmysle § 150 O.s.p. V prejednávanej veci odvolací súd nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožňovali postup v zmysle citovaného ustanovenia, keď ani žalobkyňa bližšie dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožňovali aplikáciu tohto ustanovenia nešpecifikovala. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 3 O.s.p. s poukazom na § 151 ods. 1, 2 O.s.p. Uviedol, že v odvolaní úspešní žalovaní 1/, 2/, 3/, 4/ podali návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania, ktoré mali spočívať v trovách právneho zastúpenia. Tieto ale v zákone stanovenej lehote nevyčíslili a preto odvolací súd rozhodol tak, že im náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu, jeho zmeňujúcemu výroku o náhrade trov konania, podala dovolanie žalobkyňa. Žiadala ho v tejto časti zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 238 ods. 1 O.s.p. a majúca za to, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť pred súdom konať. Vyčítala odvolaciemu súdu, že sa pri rozhodovaní nevyporiadala so skutočnosťou, že v danom prípade sú naplnené dôvody, kedy súd nemusí náhradu trov konania priznať, a to predovšetkým vzhľadom na povahu vzťahov medzi účastníkmi konania. Podľa jej názoru samotná žaloba nebola zjavne bezdôvodná, ani šikanózna a pramenila z

mimoriadne páľčivej osobnej situácie žalobkyne, kedy žalovaní po smrti druha žalobkyne využili nedostatok formálneho preukázanie rodinno-majetkových vzťahov žalobkyne a jej zosnulého druha, čo viedlo k spochybneniu relevantnosti žalovaného nároku. Podľa jej názoru práve tieto skutočnosti treba vnímať ako okolnosť, ktorá odôvodňuje prelomenie formálnej zásady sporového úspechu pri trovách konania a ich nepriznanie v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p.

4. Žalovaní považovali dovolanie žalobkyne za nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ O.s.p.).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 239 O.s.p.

7. Dovolanie žalobkyne smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu a to proti výroku, ktorý má formu uznesenia, keďže ním bolo rozhodnuté o náhrade trov konania. Prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu upravuje § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu, vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

8. Keďže v prejednávanej veci je dovolaním žalobkyne napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, proti ktorým nie je dovolanie prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobkyne z § 239 O.s.p. vyvodit' nemožno.

9. V dovolaní sa namieta, že postupom odvolacieho súdu bola žalobkyni odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. rozumie procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Dovolací súd zo spisu nezistil, že by v konaní pred odvolacím súdom došlo k takejto procesnej vade.

10. Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, keď pri rozhodovaní o náhrade trov konania neaplikoval § 150 ods. 1 O.s.p. a s uvedeným spája odňatie možnosti konať pred súdom, dovolací súd uvádza, že § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti s faktickou procesnou činnosťou súdu, nie s právnym posúdením veci. Odňatie možnosti konať pred súdom nemožno preto vidieť v právnych záveroch, ku ktorým odvolací súd dospel pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Samo právne posúdenie veci je realizáciou rozhodovacej činnosti súdu a nezakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo súd právnym posúdením veci neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva priznané účastníkovi konania.

11. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodit' z § 239 O.s.p. a ani z § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako procesne neprípustné odmietol.

12. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

13. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.